

БРОЙ 9, 06.09.2021 г.

КАНАРЧЕ

БЮЛЕТИН ЗА КРАСОТАТА, ВЯРАТА И БОРБАТА

Празникът на Пловдив – най-старият жив град в Европа

Пловдивчани можем да се гордеем, че сме граждани на най-стария жив град в Европа. Град, в който активният градски живот не е спирал повече от 8 000 години. По случай празника на град Пловдив, 6-ти септември, екипът на Канарче припомня някои от основните събитията в богатата история на нашия град.

Първите следи на човешко заселване на територията на днешен Пловдив датират около 6 000 г. пр.н.е. Едно от местата на тези заселвания е хълмът Небет тепе – вероятно поради местоположението, което предпоставя за естествена защита на хълма. Оттогава до наши дни животът на хълма, а след това и около него не е спирал своя ход. Траките също използват Небет тепе за своя крепост като те разширяват града около хълма. По времето на траките Пловдив е наричан Евмолпия, кръстен на тракийския цар Евмолп, който е господствал над града около 1 200 г.пр.н.е. Друго известно тракийско име на

е Пулпудева. През 342 г.пр.н.е. Филип II (бащата на Александър Велики) покорява града и го преименува на Филипополис – градът на Филип.

След редица кървави битки, римляните завземат Пловдив през 72 г.пр.н.е. като го преименуват на Тримонциум (градът на трите хълма) и го правят основен град на провинция Тракия. По римско време Тримонциум претърпява значителна трансформация – разширява се укреплението на Небет тепе, изграждат се нови улици и градска инфраструктура, както и разбира се, едни от символите на Пловдив – Античният театър и Римският стадион.

След разделянето на Римската империя в края на IV в., Пловдив става част от Източната Римска империя, известна като Византия. За първи път Пловдив става временно част от България през 812 г. по времето на кан Крум, а през 834 г. кан Маламир окончателно присъединява Пловдив към България. През

Средните векове Пловдив е владян по различно време от българи, византийци и латини. През 1371 г. Пловдив е завладян от Османската империя и е прекръстен на Филибе.

В български източници именно по време на Османската империя е и първото споменаване на града с името му, познато и до днес – Пловдив. Филибе се превръща в икономически център и пловдивските търговци са известни не само из цялата империя, а и отвъд пределите ѝ. Старият град, с неговите изящни къщи, е символ на този период на икономически разцвет на Пловдив.

По време на национално-освободителните борби, Пловдив играе централна роля в две важни събития. По време на служба в църквата св. Богородица, пловдивчани изгонват гръцките духовници от храма като по този начин докарват докрай борбата за независима българска църква – такава е създадена (на стр. 6 ->)

Теодор Бочев – За живота, Ботев и всичко останало...

Теодор Бочев е един от емблематичните фенове на Ботев Пловдив и член на УС на Сдружение ПФК Ботев.

Завършил е специалност „Мениджмънт на среден и дребен бизнес“ в ПУ Паусий Хилендарски и е магистър електроинженер от Техническия университет. От настоящата година води и упражнения по електротехнически материали в пловдивския филиал на университета.

Развива семейната си фирма, свързана с ремонт, производство и доставка на електродвигатели и всичко свързано с тях. Твърди, че има най-прекрасната работа на света, тъй като всеки ден научава по нещо ново и има късмета да работи с най-големите фирми в България.

Женен с 2 прекрасни деца. За себе си твърди още, че е щастлив човек - късметлия.

Как и кога се запали по Ботев? Кой беше първият ти мач?

Всъщност ми е трудно да дам кратък отговор, защото „запалването по Ботев“ е кратък разказ на живота ми. Това е процес, то не става за един миг или изведнъж... Мога да опитам да разтягам локуми и да разкажа някоя напудрена история, но истината е малко по-различна.

Баща ми, лека му пръст, ме заведе на някакъв мач на Колежа, в който играеше Христо Стоичков. 99% съм сигурен, че беше Ботев-ЦСКА. Стадионът се пръскаше по шевовете, а някои хора гледаха с

бинокли! Бил съм на 3-4 години макс, но влечението към енергията, която произвежда тълпата, остана завинаги.

Израснах в Тракия през 90-те и учих в 60-класното. Гладни, бедни години, в които основното ни забавление беше футболът - дали ще го играем с гумена топка Striker, дали ще го гледаме.

Тогава, без да съм го разбирал, е бил и периодът на брокерите. Една моя така комшийка беше лудо влюбена в Боби Михайлов (смятай...) и ходех с нея и не изпускахме домакински мач. Децата влизахме без билети, не плащахме билети и за автобусите. Заради нея съм висял с часове след мачовете пред централния вход, докато излязат Марин Бакалов, Панчо Раков, Коце Видолов, Боби Михайлов и кой ли още не... събираше им автографи, и аз покрай нея, бях доста нахален и е непростимо, че съм изгубил това тефтерче с автографи.

От там нататък стана още по-сложно - тръгнахме на училище. Не къде да е, а в 60-то, или както ни учеха - „най-голямото училище на Балканския полуостров“.

Там вече се бяхме разделили на ботевисти и локомотивци. Училищата по мое време не бяха безопасни и спокойни като това на сина ми - всеки ден имаше боища, кражби, взимане на парите за закуски, цигари, алкохол, бягане от час и какво ли още не.

И докато в първи и втори клас още не знаехме много къде се намираме, все пак играехме мач при всеки удобен случай и се заслушвахме около „метълите на панелите“ и разни други типове, които пушеха цигари, пиеха и правеха други готини неща.

Но основният проблем идваше от едни момчета от ромски произход и всеки който е учил с мен по това време ще потвърди. Хайваните бяха оставали да повтарят по 2-3 години и ни строяваха в редици по двама-трима „неправоверни“ ботевисти и или трябваше да ставаме от Локото, или ядем шамари и ни взимаха парите. Търпяхме това първия срок, но след това се организирахме и така се роди Тракия Фронт. Поставихме ги на място и от там нататък започнахме ние да диктуваме правилата и в следващите няколко години 60-то стана люпилня за жълто-черни таланти. Да не говорим, че по това време освен нашите хора - Грозния, Манол, Пачо, Ицо и други, учеха и поголемите от нас - Мельо, Томито, идваше Бакала. После се появиха вестник Ботев, mIRC #1912, ultra-botev.com.

Никога няма да забравя първото ни гостуване с Ангел Краевски, за което мечтаехме с години - срещу Нафтата в Стара Загора ... Само който е бил, знае за каква тръпка става въпрос. Изобщо не казвахме на родителите си къде сме. Фурджата ме заведе. Пихме ракия. Имаше драми с полицията и какви ли не забавления във влака. Видях Малкия Скин, Пумпала и кой ли още не. С всеки изминал ден тая религия - Ботев Пловдив влизахше все повече във вените ми.

Продължихме да се събираме и да развиваме Тракия Фронт, като по едно време имаше тетрадка с над 200 човека „членове“, които си плащахме по 1 лв на месец (или поне някои от нас).

За съжаление приказката с 60-класното свърши когато станяхме 7-ми клас и всеки отиде в други училища.... За мой късмет се паднах в СОУ Паисий Хилендарски ... Едва ли имаше по-„жълто“ училище в Пловдив по онова време - Шенчев, Стефан Костадинов, Наско Синьоро, Тъкито, Пепо, Илийката ... перфектна среда за ботевизъм. За калпак на всичко студиото на Божо беше на 50 метра от училище ... там вече ви е ясно какво се случваше и ако се сметне хорариума от Паисийто със сигурност часовете, прекарани в тату студиото, са повече от който и да било час в училище.

От тези „часове по ботевизъм“ вече се запознах с почти всички най-активни ботевисти от агитката и участвах във всичко, в което можеше да се свърши нещо - било то знамена, хореографии, димки, бомби и т.н. Също така в онези години с Христо Ботев - Ботката успяхме да направим сезон без пропуснат мач.

Някъде на 16-17 години се усетих, че не може „само с глупости да се занимавам“ и реших, че трябва да върша и нещо по-сериозно - станях администратор на INDEPENDENT форума, където отделях огромна част от времето си - организация, модерирание и

какво ли още не.

Впоследствие създадохме www.bultras.com. Водихме активно борбата с христов и накрая я спечелихме.

Кой е най-щастливият ти момент, свързан с клуба?

Изравнителният гол срещу ЦСКА 3:3 на полуфинала в София. Това беше шамар към всички шибаняци в БФС.

Победата, за която цял живот съм мечтал, над всичко софийско, което ни мачкаше толкова години - през политици, подкупни съдии, пристрастни спортни „журналисти“ и каква ли не друга паплач. Така се зарадвах, че вдигнах във въздуха Радо Кошински.

Би ли споделил някое интересно преживяване около мач на Ботев, на който си бил?

Как да споделя 1, като те са стотици... С Косьо ходихме на сватба в Борисовата градина...

Кой е любимият ти наш футболист?

Тук никакви коментари не могат да се правят. Категорично и безспорно - ТОДОР НЕДЕЛЕВ. Никога няма да забравя когато моят съученик Николай, син на Андрей Павлов (лека му пръст) ми каза: „Ела да те запозная с едно момче, баща ми го откри и сега ще е първи клас в нашето училище. Той ще е следващият Стоичков“ (айде пак

тоя Стоичков...)

Тодор Неделев е футболистът, който трябва да бъде пример за всички, които някога ще носят жълто-черната фланелка и Тодор Неделев е този пример не заради гениалния си талант, не заради гола от центъра, а заради едно единствено изречение, което повтаря **„В България ще играя само за Ботев Пловдив“**.

Не мога да ви опиша болката, която като дете изпитвах, когато ни предаваха Мечо Телкийски, Караславов, Боби Димитров, Жоро Христов ... и кой ли още не, които за някоя стотинка в повече отиваха при кръвните ни врагове.

Ти си дългогодишен член на Сдружението и част от Управителния съвет. Първо, какво те накара да се включиш в Сдружението? Какво ти носи това и какво ти отнема като фен?

В края на борбата срещу христов се появи и Сдружението и разбрах къде трябва да насочи усилията си всеки ботевист, който вече е преминал „тинейджърския“ ботевизъм.

По време на следването ми в Техническия Университет заедно с Васко Осамба, Ангел Джорапов, Митко Лишев, Стефан Попов, Ясен Петков и Теодор Караколев създадохме www.botevplovdiv.bg и

освен, че сайтът беше топ, без да имаме хабер от програмиране, успяхме да предаваме на живо голяма част от мачовете онлайн – нещо, което не беше правено в България до момента - вярно с трагично качество и пълна аматьорщина, но все пак бяхме в аматьорската В група.

След като се появи Цветан Василев, видях, че клубът тръгва в професионална посока и изчаках докато тръгне и строежа на стадиона и си бих шута спокоен, че моят Ботев ще бъде там, където му е мястото, ще имаме мечтания стадион и **ще мога да хвана за ръка сина ми (който тогава беше на 1 година) и да го заведа на мач, така както ме беше завел баща ми.**

Уви, няколко месеца след това строежът спря. Чаках няколко години някой да го поднови, но всичко, което виждах, беше дезорганизация в нашите редици, затъващо Сдружение и лъжливи обещания.

Опитвах се да стоя настрана и да се включавам само с идеи и предложения към КПБП, които бяха сформирали една група и проведоха няколко срещи в х-л Интеркооп, но видях, че не ме отразяват и ще трябва да се впусна по-сериозно.

Тогава се заех да направя всичко по силите си да направим Сдружението колкото се може по-силно и проявих желание да остана в Управителния му съвет, като и сега смятам да остана там, докато не проведем първия мач на Колежа.

Веднага след това си мечтая за момента, в който ще си подам оставката. Ще си купя карта за ВИП-а и ще си гледам мача от Трибуна Изток със сина ми Виктор.

Какви са следващите цели пред Сдружението и какви нови инициативи можем да очакваме?

В оперативен план най-важното е скоро да проведем Общо събрание, на което да изберем възможно най-добрия Управителен съвет.

Важно е хората, които са в новия УС, да са готови да работят и да отделят от личното си време и енергия за Каузата Ботев Пловдив, а не да се възприемат като нещо повече от останалите. Точно обратното - в общественополезна организация с нестопанска цел, каквато е Сдружението, членовете са Шефовете, Управителният съвет са служителите.

Накрая ще си дал много лично време и дори пари, обаче остава гордостта, че си свършил нещо за Ботев, за Пловдив и за Историята.

В дългосрочен план целите са ясни:

1. Стадионът.
2. Парк 110 години Ботев Пловдив.
3. Привличане на колкото се може повече знаещи и можещи ботевисти в Сдружението.

Имаш ли други любими занимания или хобита извън футбола?

Обичам да играя bullet шах, дрънкам малко на пиано и китара. Обичам да пътувам. Въпреки че съм трагичен спортист, обичам да играя всякакви видове спорт, като в момента най-готино е в BULTRAS FIGHT CLUB.

Бойково и караваната в къмпинг Черномрец са местата, на които отивам да рестартирам през уикендите и отпуските. Не пия през седмицата, но петък и събота почти винаги сме навън с жена ми. Нищо човешко не ми е чуждо.

А каква е мечтата ти, свързана с Ботев?

Да бъдем Клуб.

Някой друг път ще разкажа подробно какво разбирам под думата „клуб“, но разликата между клуб и отбор е от земята до небето и ще трябва още един брой на бюлетина и някой по-сладкодумен от мен да го разясни.... но, както и да е, когато имаме Клуб, си мечтая този Клуб да съществува единствено и само на **пазарен принцип**. Без подаръци от държавата, от общината, от богати бизнесмени.

Изобщо не ме интересува в коя група ще играем или колко мачове ще спечелим, ако всичко е истинско и заплатите и разходите в клуба се определят единствено и само от приходите, които успеем да генерираме.

Естествено, нито можем да станем Клуб, нито да съществуваме на пазарен принцип, ако не постигнем **ЦЕЛ №1 - ЗАВРЪЩАНЕТО НИ НА КОЛЕЖА!**

Не ще умре! Репортаж от футболния турнир в памет на Тоско Бозаджийски

На 04.09 се проведе футболният турнир в памет на Тоско. В слънчевия съботен ден малки и големи жълто-черни фенове изпълниха футболните игрища на СУ „Св. Софроний Врачански“ в жк „Тракия“. За перфектната организация на събитието се бяха погрижили Клубът на привържениците на Ботев Пловдив и Обединени фракции Бултрас.

Надпреварата предизвика огромен интерес и в нея се включиха цели 30 отбора.

Голяма атракция бяха отборът, съставен от треньорите и ръководството на ПФК Ботев Пловдив, както и отборът на треньорите на Bultras Fight Club.

Сдружение ПФК Ботев също взе участие в надпревата със свой отбор, който се представи изключително достойно, достигайки до осминафиналите.

Всички двубои бяха много оспорвани, като за втора поредна година победител стана отборът на „Любекс“, който надигра тима на „Но Мерсу“, а на трето място завършиха „Гражданите“.

И трите отбора получиха страхотни награди, осигурени с подкрепата на ПФК Ботев и Колежанско пиво.

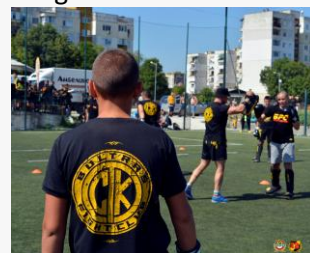
На всички терени освен силна амбиция за победа цареше и дух на спортменство и на взаимно уважение, както подобава на голямо спортно събитие. Извън терените пък беше място за емоционални срещи на приятели, непринудени разговори за титли и купи и разбира се – за хубава бира.

Събитието бе уважено и от футболистите на Ботев Георги Аргилашки, Реда Рабей, Николай Минков и Емануел Току, които раздадоха стотици автографи и дълго време се снимаха с всички желаещи.

Изключително атрактивни бяха надпреварите по канадска борба и дърпане на въже, както и демонстрацията на момчетата от Bultras Fight Club.

Точно по обяд състезанията бяха спрени, за да могат всички присъстващи да почетат подобаващо Тоско Бозаджийски!

**Не ще умре, не ще умре!
Един отбор в едно сърце,
Една любов в „канарите“,
Не ще умре, не ще умре!
И мъката, и радостта,
Ще споделиме по света.
И нищо няма да ни спре,
Не ще умре, не ще умре!**

Нашите инициативи – комитет за „110 години Ботев Пловдив“

Уважаеми дами и господа ботевисти,

Сдружение Професионален Футболен Клуб „БОТЕВ“ бе в основата на честванията за стогодишнината на най-стария футболен клуб в България.

Сега Сдружението като правопреемник на основателите на клуба и организация, основана и с цел да съхранява традициите, подема инициатива за сформирание на Инициативен комитет за отбелязване на 110-тата годишнина на клуба ни.

В тази връзка, Сдружението се обръща към ботевиската общност с покана всеки, който носи жълто-черната идея в сърцето си и смята, че може да бъде полезен за дейността на комитета, да заяви своето желание за участие в него до 30-и септември, попълвайки следния въпросник в Google:

https://docs.google.com/forms/d/1x4yK2MqSkA9YGxZFwGtgb1B9e2Vv4rmglhyzMZUjXc/viewform?edit_requested=true

При затруднения с линка, може да изпращате предложенията си и на и-мейла на бюлетин „Канарче“, а ние ще осъществим връзката между всички ентусиасти.
kanarche.press@gmail.com

Да живее Ботев Пловдив!

На този ден...

- ❖ 15.09.1952 г. – Роден е Иван Притъргов. Той има 27 мача за Ботев и 20 отбелязани гола. Голмайстор на Шампионата през сезон 1974/75 г.
- ❖ 15.09.1955 г. – Роден е легендарният полузащитник и капитан на Ботев Петър Зехтински – Зико. За отбора на Ботев, той има впечатляващите 351 мача в „А“ група, в които е отбелязал 39 гола.

Празникът на Пловдив

със султански ферман през 1870 г. Първото независимо българско училище също е основано в Пловдив през 1868 г. Това е така нареченото Жълто училище (до днешната Музикална академия). Пловдив е освободен от османска власт на 16.01.1878 г. След събитията по време на Берлинския конгрес през лятото на 1878 г., Пловдив остава извън територията на свободна България и става столица на автономната провинция Източна Румелия.

На 06.09.1885 г. в Пловдив е провъзгласено историческото Съединение на Царство България и Източна Румелия. Именно заради това 6-ти септември е празникът на град Пловдив. Съединението е извършено с една единствена жертва – майор Райчо Николов и влиза в историята като пример на успешна българска дипломация и държавничество. Съединението е обявено в Пловдив лично от княз Александър I Батенберг. Като Пловдивчани сме длъжни да помним и уважаваме заветите на историята, защото призивът „Съединението прави силата“ звучи най-истински именно в Пловдив.

Честит празник, Пловдивчани!

Бюлетин Канарче е издание на **Сдружение ПФК „Ботев“**. Сдружението е юридическо лице с нестопанска цел. То е носител и пазител на историята и традициите на футболен клуб Ботев Пловдив.

За контакти:

kanarche.press@gmail.com

botevplovdiv.org

Подкрепете ни...

Можете да подкрепите издаването на бюлетин Канарче или другите инициативи на Сдружение ПФК „Ботев“, с дарение на банковата ни сметка:

IBAN : **BG57TEXI95451004018000**

BIC : **TEXIBGSF**

Благодарим Ви!